

Ordføreren for Forslagsstillerne (*A. C. Meyer*): Det er allerede nogen Tid, siden jeg havde den Ære at forelægge dette lille Lovforslag om Forbud mod Videresalg af Billetter med det for Øje at tjene paa Salget. Paa Grund af vigtige Lovforslags Behandling har Sagen ikke kunnet komme til Behandling før nu. Jeg skal ganske kortelig motivere, hvorfor jeg mener, dette Lovforslag bør vedtages og føres igennem med størst mulig Hurtighed.

Allerede i det Udvalg, der var nedsat angaaende det kongelige Teaters Deling i et Operahus og et Skuespilhus, blev Billetgrossererens Virken omtalt.

Første Næstformand (*K. M. Klausen*): Jeg maa anmode Medlemmerne om at høre Taleren i Ro.

A. C. Meyer: Det gør i og for sig ikke saa meget, at der tales, for jeg kan godt tale højt. Ærede Medlemmer skal ikke lade sig genere, jeg skal nok tale igennem. Ved Behandlingen i Teaterudvalget kunde man desværre ikke komme længere end til at beskæftige sig med, hvad Lovforslaget gik ud paa; og vedkommende Lovforslag drejede sig jo ikke om det kongelige Teaters Administration eller om, hvorledes Billetsalget foregaar udenfor de officielle Billetkontorer. Derfor var Udvalget indskrænket til at udtale sig om, at det i Almindelighed var ønskeligt, at det kongelige Teaters Forhold undergik en Forandring. Man brugte i Betænkningen endog det stærke Ord Dekadence om Forholdene ved det kongelige Teater for Øjeblikket. Hvad der siden er fremkommet, har ikke afkræftet den Opfattelse, at Forholdene er uheldige. Blandt de mange administrative Mangler, der formentlig findes ved det kongelige Teater, er ogsaa den, at man ikke har gjort noget alvorligt Forsøg paa fra Teatrets egen Side at komme Biletgrosserersystemet til Livs.

Da det kan have lange Udsigter, før det kongelige Teaters Administration behandles, og før man i det hele faar fat paa en Opgave, der ogsaa rækker ind paa det af mig her i Lovforslaget behandlede Omraade, har jeg tilladt mig sammen med mine Medforslagsstillere at forelægge dette Lovforslag i Haab om, at man maatte kunne komme Biletgrosserersystemet til Livs. Det er efter min Mening et Uvæsen, som navnlig det kongelige Teater paa ingen Vis burde finde sig i. Og dog er det opstaaet først dér og har faaet Hævd dér.

Det er noget ejendommeligt at tænke sig, at Greven ved Teatret nødvendigvis skulde have Grossererens under Armen for at faa solgt Teatrets Billetter, men saaledes er det i Virkeligheden. Jeg vil ikke her underlægge Greven nogen mindre nobel Hensigt, det er langt fra; men jeg vil sige, at det ikke er tilstrækkelig Berettigelse til at holde paa dette Forhold, at Biletgrosserersystemet ikke let lader sig afskaffe uden Tab for Teatret. Thi der er ogsaa noget, som hedder Moral, som det ogsaa blev omtalt før under Debatten om Havnestrejken. Selv om det kongelige Teater skulde sætte noget til ved at afskaffe dette System, vilde det for Moralens Skyld være en Vinding at slippe for dette Uvæsen; men ogsaa af andre Grunde burde man søge det afskaffet.

Handelen med Billetter har efterhaanden udviklet sig saaledes, at man overalt, hvor der finder Skuespil, Forlystelser, Underholdning Sted, som kan regne med Succes, vil se Billethandlerne optræde og forlange store Priser for de i Forvejen opkøbte Billetter. Jeg skal her blot minde om Aladdinsuccessen. Man vil deraf faa et meget stærkt Indtryk af, i hvor høj Grad man vanskeliggør det for mindre-bemidlede at faa Adgang til en klassisk Forestilling. Som Forholdene er nu, bliver det kongelige Teater, hvis man tænker sig dette System opretholdt sammen med, hvad der i øvrigt gør Biletpriserne højere, vanskelig tilgængeligt for dem, som det dog i nogen Grad maa være bestemt for, nemlig den store Middelstand og Arbejderbefolkning, af hvilken en ikke ringe Del for øvrigt maa siges at være naaet op i Middelstanden i Kraft af de bedre økonomiske Vilkaar, og hvor derved ogsaa Sansen for god Underholdning i forøget Grad er vakt. Eller lad mig tage Folk, der i høj Grad interesserer sig for, hvad der bydes af Underholdning, som unge studerende, Elever paa Teknisk Skole og lignende. De er snart afskaarne fra at komme i det kongelige Teater paa Grund af de høje Priser.

Man kan uden Overdrivelse sige, at med de forhøjede og dobbelte Priser, som efterhaanden er blevet næsten sædvanlige, hvor det drejer sig om meget attraaede Stykker, og naar vi regner med Forlystelsesskattens Forhøjelse, den forhøjede Garderobeafgift og med Billetaageren, vil en Galleribillet til det kongelige Teater naa op til et Beløb af 5 Kr. 60 Øre. Jeg maa spørge, om jeg saa ikke har Ret, naar jeg siger, at adskillige af dem, jeg nævnedes før, i Kraft af de høje Priser er afskaarne fra